

Zsille Gábor

Nem ismerni

Az lenne jó, a kamaszkor, nem ismerni
az irodalmat, és felfedezni megint.
Az lenne jó, a tudatlanság. Még-üres agy,
de fogékony szív. Metaforán, szintagmán,
jelentésmezőn innen, allúziók nélkül,
csak úgy, kézbe venni egy könyvet
és nem tudni, mit jelent az, hogy textus.

Az lenne jó, a vágyódás, a homályból
nézni a forgószínpadot. Megint felfedezni
az enyv szagát, érezni a hajnali mámort,
a pörköltszafa ízét az Arabs Szürkében.
Az lenne jó, a varázs. Az első lapozás.
A könyvtári polcokról testet öltene
Csoóri, Faludy, Hárs Ernő, Bella.

Az lenne jó, ha még élnének, ha itt írnának
közel, és felmehetnék hozzájuk megint,
leges-legelőszőr, a sarokról telefonálva,
megyek, nyissanak ajtót, adjanak helyet.
Az lenne jó, ha még nem lenne hely,
bekapcsolt mikrofon, zsúfolt naptár,
a közönség utolsó sorában ülnék.